

Από τη συγγραφέα των 10.000.000 αντιτύπων

NELE NEUHAUS

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ημέρα της μητέρας

Μετάφραση: Βασίλης Τσαλής

ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Ευρετήριο προσώπων

Το K11 του Χόφχαϊμ:

Όλιβερ φον Μπόντενσταϊν, αστυνόμος Α', προϊστάμενος του K11

Πία Ζάντερ, πρώην Κίρχοφ, αστυνόμος Β', K11

Δόκτωρ Νίκολα Ένγκελ, διευθύντρια της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης του Χόφχαϊμ

Κάι Όστερμαν, υπαστυνόμος, K11

Κάτριν Φάχινγκερ, υπαστυνόμος, K11

Τζεμ Αλτουναί, αστυνόμος, K11

Ταρίκ Ομάρι, ανθυπαστυνόμος K11

Κρίστιαν Κρέγκερ, αστυνόμος, Υπηρεσία Σήμανσης

Στέφαν Σμίκαλα, ανθυπαστυνόμος, υπεύθυνος Τύπου, K11

Μέρλε Γκρούμπαχ, υπεύθυνη προστασίας θυμάτων της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης του Χόφχαϊμ

Καθηγητής Δόκτωρ Χένινγκ Κίρχοφ, διευθυντής του Ιατροδικαστικού Ινστιτούτου της Φρανκφούρτης

Δόκτωρ Φρέντερικ Λέμερ, ιατροδικαστής

Ρόνι Μπέμε, νεκροτόμος-βοηθός ιατροδικαστή

Δόκτωρ Κιμ Φράιταγκ, εγκληματολόγος ψυχίατρος

Δόκτωρ Ντάβιντ Χάρντινγκ, αναλυτής εγκληματολογικών πληροφοριών

Πρόσωπα με τη σειρά εμφάνισης στο βιβλίο:

Νόρα Μπάρτελς

Φιόνα Φίσερ

Φέρντιναντ Φίσερ

Δόκτωρ Κρίστοφ Ζάντερ, ο σύζυγος της Πία

Καρολίνε φον Μπόντενσταϊν, η σύζυγος του Όλιβερ

Μόνικα Βαλ, διανομέας εφημερίδων

Υπαστυνόμος Ντένις Κορντ

Τέοντορ Ράιφενρατ

Γιολάντα Σάιτχαουερ

Μπετίνα Σάιτχαουερ, η μητέρα της

Δόκτωρ Καρλ-Χάιντς Κάτσενμαϊερ, γείτονας

Ούσι Κάτσενμαϊερ, η σύζυγός του

Δόκτωρ Ράικ Γκέρμαν, κτηνίατρος

Σάντρα Ρέκερ

Κλάας Ρέκερ, ο πρώην σύζυγός της

Προϊστάμενος εισαγγελίας Ρόζενταλ

Δόκτωρ Φρίντγκιοφ Ράιφενρατ

Μάρτα Κνίφφους

Ραμόνα Λίντεμαν

Σάσα Λίντεμαν, ο σύζυγός της

Γιοάχιμ Φογκτ

Καθηγήτρια Δόκτωρ Μαρίνα Ζίμπερτ

Άνγια Μάντλ

Γιενς Χάζελμπαχ, αεροδρόμιο

Αντρέ Ντολ

Μπρίτα Όγκαρτσνικ

«Το κακό είναι κοινότοπο και πάντα ανθρώπινο,
μοιράζεται το κρεβάτι μας και κάθεται μαζί μας στο τραπέζι.»

W. H. Auden

Πρόλογος

Κυριακή, 10 Μαΐου 1981

Είχε γείρει την πλάτη του στον ροζιασμένο κορμό της τεράστιας κλαίουσας ιτιάς, της οποίας τα κλαδιά κρέμονταν στο νερό της λίμνης, και απολάμβανε τη σπάνια ευτυχία να είναι εντελώς μόνος. Ήταν το αγαπημένο του μέρος. Εδώ μπορούσε ν' αφήσει τη σκέψη του να τρέξει ελεύθερη. Πίσω από την κουρτίνα που σχημάτιζε το φύλλωμα αισθανόταν ασφαλής και σίγουρος, γιατί ήξερε ότι κανείς δεν θα τον ακολουθούσε ως εδώ. Τα μικρότερα δεν απομακρύνονταν πολύ απ' το σπίτι, λόγω του φόβου της τιμωρίας που αναπόφευκτα θ' ακολουθούσε αν τα τσάκωναν. Τα μεγαλύτερα βαριούνταν να περπατήσουν τόσο μακριά, και μάλιστα μια τόσο ζεστή μέρα όπως αυτή. Προτιμούσαν ν' αράξουν εδώ κι εκεί, κάπνιζαν στα κρυφά, άκουγαν μουσική, τυραννούσαν τα μικρά και πείραζαν το ένα το άλλο, ώσπου τελικά κάποιο έβαζε τα κλάματα, τις περισσότερες φορές ένα απ' τα κορίτσια. Τους μισούσε όλους. Όλους. Περισσότερο όμως μισούσε ΑΥΤΟΝ. Αν δεν επέστρεφε στην ώρα του, ΑΥΤΟΣ θα τον τιμωρούσε. Μερικές φορές, όταν ΑΥΤΟΣ ήταν στα κέφια του, έπεφτε μόνο ένα χέρι ξύλο. Όταν ΑΥΤΟΣ ήταν στις κακές του, τα πράγματα γίνονταν άσχημα. Πολύ πιο άσχημα. Ένιωθε το στόμα του να στεγνώνει από τον φόβο στη σκέψη και μόνο, και πίεζε τον εαυτό του να σκέφτεται άλλα πράγματα. Αυτό που του άρεσε περισσότερο ήταν να σκέφτεται τη μαμά του, την όμορφη μαμά του, που ήταν τόσο μακριά. Μύριζε τόσο ωραία. Και όταν τον αγχάλιαζε και τον αποκαλούσε «μικρέ μου πρίγκιπα» και πήγαινε μαζί του στον ζωολογικό κήπο

ή σε ένα αριστοκρατικό καφέ στη Φρανκφούρτη, τότε ήταν ευτυχισμένος. Κάποτε, όταν τον είχε επισκεφτεί, πίστεψε την υπόσχεση που του είχε δώσει. Ότι δηλαδή σύντομα, πολύ σύντομα, θα τον έπαιρνε κοντά της και θα γίνονταν μια κανονική οικογένεια. Πάντα όταν τα πράγματα ζόριζαν πολύ, φανταζόταν πώς θα ήταν να μένει με τη μαμά. Δεν είχε καταλάβει γιατί έπρεπε να είναι εδώ, η σκέψη όμως ότι αυτό ήταν προσωρινό και ότι σύντομα θα τον έπαιρνε κοντά της τον παρηγορούσε και τον βοηθούσε να αντέχει τα πάντα. Μερικές φορές φοβόταν ότι θα τον ξεχνούσε, ύστερα όμως ερχόταν πάλι και όλα ήταν εντάξει. Για κάποιες ώρες τουλάχιστον. Όταν ήταν μικρότερος, έβαζε τα κλάματα μόλις έφτανε η ώρα του αποχαιρετισμού και γαντζωνόταν πάνω της, γιατί δεν ήθελε να φύγει εκείνη πάλι και να τον αφήσει μόνο του. Αυτό το είχε κόψει, στο κάτω κάτω τώρα ήταν δεκατριών, δεν γινόταν να βάζει τα κλάματα σαν μωρό παιδί.

Μέσα του έτρεφε ακόμη την ελπίδα ότι κάποια στιγμή θα κρατούσε την υπόσχεσή της. Αυτός τουλάχιστον είχε μαμά. Οι άλλοι δεν είχαν. Αχ, γιατί δεν το είχε κρατήσει μυστικό! Τι ανοησία εκ μέρους του να το πει, ειδικά σ' ΑΥΤΟΝ! Από τότε ΑΥΤΟΣ άρχισε να τον κοροϊδεύει και να λέει αισχρά πράγματα για τη μαμά. «Είσαι ένας άσχημος μικρός μπάσταρδος», του είχε πει μια φορά. «Πόσο ηλίθιος είσαι τελικά; Σε πέταξε στην άκρη, γιατί δεν σε θέλει. Δεν θα σε πάρει ποτέ, το κατάλαβες; Πότε επιτέλους θα το πιάσεις το νόημα, μπούφε;»

Έκλεισε σφιχτά τα μάτια του για να μην κλάψει. Του προξενούσε φοβερό πόνο. Την τελευταία φορά που τον είχε επισκεφτεί η μαμά είχε μαζέψει όλο το κουράγιο του και την είχε ρωτήσει. Αν δεν τον ήθελε επειδή ήταν ένας άσχημος μικρός μπάσταρδος. Τότε το χαμόγελο έσβησε απ' τα χείλη της και τον κοίταξε πολύ παράξενα. «Αυτό ποτέ, ποτέ να μην το πιστέψεις, μικρέ μου πρίγκιπα», του είχε ψιθυρίσει και τον είχε σφίξει στην αγκαλιά της. Ήταν η γιορτή της μητέρας πριν από δύο χρόνια. Πέρσι δεν είχε έρθει. Κι ούτε σήμερα μάλλον θα ερχόταν να τον πάρει.

Κατάπие τα δάκρυά του, ανάσανε βαθιά τη γήινη μυρωδιά που αναδινόταν από το χώμα του δάσους. Ψηλά πάνω απ' το κεφάλι του, στον ανέφελο γαλάζιο ουρανό, μια γερακίνα έκοβε νωχελικούς κύκλους. Πού και πού άφηνε μια κραυγή, που ακουγόταν κάπως σαν το νιαούρισμα της γάτας. Έντομα βούιζαν γύρω του αδιάκοπα. Κάπου εκεί κοντά στα χαμόκλαδα ακούστηκε το θρόισμα από κάποιο μικρό ζώο, ένα ποντίκι ίσως. Φαντάστηκε τη μικρή ποντικίσια καρδιά του να βροντάει πανικόβλητη, γιατί άκουγε τη γερακίνα και δεν ήξερε αν και πότε θα εφορμούσε, γρήγορη σαν βέλος και αθόρυβη, και όταν η σκιά της θα έπεφτε πάνω του, τότε θα ήταν πολύ αργά για να ξεφύγει... Όπως εγώ, σκέφτηκε. Όπως εμείς όλοι, όταν ακούμε τη φωνή ΤΟΥ και δεν ξέρουμε τι πρόκειται να ακολουθήσει.

Άνοιξε πάλι τα μάτια του και άφησε το βλέμμα του να πλανηθεί στην επιφάνεια της λίμνης, που απλωνόταν μπροστά του γαλήνια, λεία σαν υαλοπίνακας. Δύο λιβελούλες φτεροκοπούσαν πάνω απ' την καλαμιά. Ένας νεροβάτης έτρεξε πάνω στο νερό, που φάνηκε να ζωντανεύει πάλι. Ανασήκωσε το κεφάλι του και αφουγκράστηκε, άκουσε φωνές από μακριά, ύστερα το πλατσούρισμα και τον παφλασμό των κουπιών στο νερό. Η παλιά βάρκα, που ήταν δεμένη στην άλλη πλευρά της λίμνης, ήταν τόσο σάπια, που απαγορευόταν αυστηρά να τη χρησιμοποιούν. Πλησίασε στην όχθη έρποντας και κρυφοκοίταξε μέσα από την καλαμιά. Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει πιο γρήγορα και μια ευχάριστη, θριαμβευτική ανατριχίλα διέτρεξε το κορμί του. Δεν είχαν ιδέα ότι πριν από λίγο είχε κρυφακούσει τον σύντομο διάλογό τους μετά τη λειτουργία.

«Στις δύο στον Βατραχόβαλτο;» είχε ψιθυρίσει ΑΥΤΟΣ, δίχως να την κοιτάζει.

«Καλύτερα στις τρεις», απάντησε εκείνη το ίδιο χαμηλόφωνα. «Τότε θα έχουν φύγει οι γονείς μου.»

Είχε δει τα χέρια τους να αγγίζονται, δήθεν κατά τύχη μέσα στο στριμωξίδι που επικρατούσε στον κεντρικό διάδρομο της

εκκλησίας προς την έξοδο. Είχε όντως τα πλεονεκτήματά του να είσαι αόρατος. Μερικές φορές ήταν εξευτελιστικό, όμως τις περισσότερες το απολάμβανε. Τώρα άκουγε τη φωνή της Νόρα, το γέλιο της αντηχούσε καμπανιστό στη γαλήνη του απομεσήμερου. Καθόταν στο πίσω μέρος της βάρκας, γερμένη στους αγκώνες της, τα μαυρισμένα απ' τον ήλιο πόδια της χαλαρά σταυρωμένα. Οι μακριές ξανθές μπούκλες της έπεφταν πάνω στους ώμους της, το ένα χέρι της κρεμόταν στο νερό. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν, όμως ΑΥΤΟΣ άφησε ξαφνικά τα κουπιά, σηκώθηκε όρθιος και άρχισε να τραμπαλίζει τη βάρκα.

«Ει, κόψε τις μαλακίες!» Η Νόρα ανασηκώθηκε.

«Μόνο αν μου δώσεις ένα φιλί», απάντησε ΑΥΤΟΣ.

«Ούτε να το σκέφτεσαι!» είπε η Νόρα αλαζονικά. «Άντε, τράβα κουπί τώρα! Αλλιώς την επόμενη φορά θα ζητήσω να με πάει βαρκαδά κάποιος άλλος, αφού είσαι τόσο ηλίθιος.»

Ήταν θαυμάσιο να τους ακούει να τσακώνονται. Πώς τον πλήγωνε αυτόν η Νόρα με τσουχτερές κακίες, που καρφώνονταν σαν αγκίστρια στην ψυχή του. Το ήξερε ακριβώς αυτό το συναίσθημα.

Νόρα. Τη μισούσε. Και την αγαπούσε. Ήταν το πιο όμορφο πλάσμα που είχε δει στη ζωή του. Και το πιο κακό ταυτόχρονα.

ΑΥΤΟΣ τραμπάλιζε τη βάρκα όλο και πιο πολύ, ώσπου τελικά μπατάρισε. Η Νόρα τσίριξε όταν έπεσε στο νερό, ύστερα ακολούθησε ένα χαλάζι από αγανακτισμένες βλαστήμιες, όμως ΑΥΤΟΣ δεν της έδινε πια καμία σημασία. ΑΥΤΟΣ κολύμπησε μέχρι την όχθη της λίμνης και χάθηκε ανάμεσα στα δέντρα.

Τώρα ήταν μόνος του με τη Νόρα. Ένιωσε ίλιγγο για μια στιγμή, όταν συνειδητοποίησε τη σπουδαιότητα αυτού του γεγονότος. Νόρα. Ήταν ακόμη μέσα στο νερό, στο ίδιο σημείο. Το μπαταρισμένο παλιό σκαρί είχε μισοβουλιάξει.

«Βοήθεια!» ούρλιαξε. «Βοήθεια! Πιάστηκε το πόδι μου!»

Ήταν η πρώτη φορά που τα λόγια της ακούγονταν αληθινά. Έλυσε τα σαντάλια του από τα πόδια του, έβγαλε το μπλουζάκι

και το σορτσάκι του και άνοιξε δρόμο μέσα από την καλαμιά. Κρύο και γλιτσιασμένο ένωθε το έδαφος κάτω από τις γυμνές πατούσες του και πρόσεχε να μην τραυματιστεί από τα καλάμια που έκοβαν σαν ξυράφι. Η Νόρα ζητούσε ακόμη βοήθεια όταν πρόβαλε μέσα από την καλαμιά και άρχισε να κολυμπάει προς το μέρος της. Χτυπούσε τα χέρια της νευρικά, πανικός ήταν ζωγραφισμένος στα μάτια της. Λίγες απλωτές ακόμη και έφτασε κοντά της. Ποτέ πριν δεν την είχε πλησιάσει τόσο πολύ.

«Πιάστηκε το πόδι μου», είπε λαχανιασμένη και προσπάθησε να του αρπάξει το χέρι. Αυτός άρχισε αμέσως να κολυμπάει. Ακόμη και τώρα που ήταν βρεγμένη και πανικόβλητη ήταν πανέμορφη. Βαθιά μέσα του αναδεύτηκε κάτι που περίμενε εδώ και πολύ καιρό να βγει στην επιφάνεια. Τα χέρια του έσφιξαν τον λαιμό της. Προσπάθησε πάλι να ουρλιάξει, όμως την πίεσε κάτω από την επιφάνεια του νερού. Δεν ήταν εύκολο να την κρατήσει εκεί και μπορεί να μην τα είχε καταφέρει, αν δεν είχε πιαστεί το πόδι της στα φύκια. Το αίμα του άρχισε να σφυροκοπάει στις φλέβες του όταν τύλιξε το κορμί της με τα χέρια και τα πόδια του. Όσο πιο απεγνωσμένα αντιστεκόταν, τόσο πιο εξαίσια ήταν η αίσθηση της δύναμης. Σπαρταρούσε και πάλευε, όμως ήταν πιο δυνατός από αυτήν. Δίχως να καταβάλει μεγάλη προσπάθεια τώρα την κράτησε με τα γόνατα κάτω από την επιφάνεια του νερού. Γοητευμένος παρατηρούσε τη Νόρα να πεθαίνει, είδε τον θανάσιμο φόβο, που μεταβλήθηκε σε δυσπιστία στα ορθάνοιχτα μάτια της. Ύστερα το βλέμμα της ράγισε, έγινε θαμπό και άδειο σαν κούκλας. Το ένωθε πως η ζωή έφευγε σιγά σιγά από μέσα της. Όταν το κορμί της έγινε άτονο, την άφησε. Τα μαλλιά της Νόρα απλώθηκαν και κυμάτισαν στο νερό σαν χρυσαφένια βεντάλια. Από το στόμα και τη μύτη βγήκαν οι τελευταίες φυσαλίδες. Η σεντεφένια ομορφιά της Νόρα Μπάρτελς είχε περάσει για πάντα στο επέκεινα. Επειδή έτσι το θέλησε αυτός. Την είδε να βυθίζεται. Απόλαυσε για λίγο ακόμη το εξαίσιο συναίσθημα της δύναμης

και του ενθουσιασμού και της εξουσίας, ύστερα άρχισε να κο-
λυμπάει προς την όχθη, ντύθηκε και το έβαλε στα πόδια, έτρε-
χε τόσο γρήγορα, που τα πνευμόνια του έκαιγαν. Έφτασε στο
μεγάλο σπίτι δίχως να διασταυρωθεί με κανέναν. Όταν αργά
το απόγευμα μαθεύτηκε το νέο πως ένα παιδί είχε πνιγεί στον
Βατραχόβαλτο, ο νους όλων πήγε μόνο στο αγόρι που είχε φα-
νεί με βρεγμένα ρούχα, όχι σ' αυτόν. Μερικές φορές ήταν
πράγματι βολικό να είσαι αόρατος.

Ξαπλωμένος στο κρεβάτι εκείνο το βράδυ, συνειδητοποίησε
ότι αυτή την ημέρα είχε πάρει ένα πολύτιμο μάθημα, δηλαδή πό-
σο μοναδική και διεγερτική ήταν εκείνη η στιγμή που η ζωή με-
ταβαλλόταν σε θάνατο. Δεν θα ξεχνούσε ποτέ το συναίσθημα της
παντοδυναμίας που είχε νιώσει. Έβγαλε προσεκτικά μια τούφα
μαλλιά που είχε ξεριζώσει από το κεφάλι της Νόρα πάνω στην
έξαψη της πάλης και την είχε φυλάξει στη μυστική κρύπτη ανά-
μεσα στο στρώμα και τον σκελετό του κρεβατιού, τη μύρισε και
την πίεσε στο μάγουλό του. Ήξερε ότι από σήμερα δεν θα ήταν
ποτέ πια το θήραμα. Από σήμερα θα ήταν ο κυνηγός.

Ζυρίχη, 19 Μαρτίου 2017

Ένα πυκνό πέπλο ομίχλης κρεμόταν σαν βαμβάκι πάνω από τη
λίμνη, καθόλου ασυνήθιστο γι' αυτή την εποχή του χρόνου. Την
άνοιξη ο καιρός μπορούσε μέσα σε διάστημα λίγων ωρών να
αλλάξει από βροχερός σε ηλιόλουστο, σε καταιγίδα και σε χιόνι,
όμως όταν δεν φυσούσε αέρας, η ομίχλη παρέμενε όλη τη μέρα.
Η Φιόνα Φίσερ ήταν στο τραμ της γραμμής 6, που ξεκινούσε
από τον ζωολογικό κήπο και κατηφόριζε το Τσίριχμπεργκ, όπως
αμέτρητες φορές πριν στη ζωή της. Όμως ποτέ πριν δεν ήταν
τόσο αναστατωμένη. Όλη τη νύχτα είχε μείνει ξάγρυπνη και
σκεφτόταν τι ρούχα να φορέσει και τι θα έλεγε. Στις δώδεκα το

μεσημέρι θα συναντούσε τον πατέρα της, τον οποίο δεν θυμόταν πια. Είχαν περάσει δεκατέσσερις μέρες από την κηδεία της μαμάς. Το γράμμα με το αγγελτήριο θανάτου που του είχε στείλει σε μια διεύθυνση στη Βασιλεία είχε επιστραφεί: Άγνωστος παραλήπτης. Τότε πήρε το θάρρος να ψάξει στο γραφείο της μαμάς και στον κατάλογο των επαφών στο κινητό της και βρήκε έναν αριθμό τηλεφώνου του Φέρντιναντ Φίσερ. Δεν τόλμησε να τηλεφωνήσει κατευθείαν. Ποια θα έλεγε ότι ήταν, τι θα του έλεγε; «Γεια, είμαι η κόρη σου!» Όχι. Αδύνατον. Δεν μπορούσε να πει κάτι τέτοιο σε έναν άντρα που είχε εγκαταλείψει γυναίκα και κόρη και επί είκοσι χρόνια δεν είχε δώσει σημεία ζωής, ούτε στα Χριστούγεννα ούτε στα γενέθλιά της.

Η Φιόνα τον σκεφτόταν συχνά και προσπαθούσε να θυμηθεί το πρόσωπό του ή τη φωνή του –μάταια. Κάποιες φορές είχε την αίσθηση ότι άκουγε το γέλιο του, ότι μύριζε μια συγκεκριμένη μυρωδιά που την είχε συνδέσει μ' εκείνον. Όμως με το πέρας των χρόνων αυτή η ανάμνηση ξεθώριαζε όλο και πιο πολύ. Φωτογραφίες του δεν υπήρχαν. Αυτό τη γέμιζε θλίψη, γιατί λαχταρούσε να έχει έναν μπαμπά, όπως όλες οι φίλες της. Ακόμη και αυτές που οι γονείς τους ήταν χωρισμένοι είχαν επαφή με τους πατεράδες τους. Αυτή ήταν η μόνη που είχε μεγαλώσει ανάμεσα σε γυναίκες, όπως σε μοναστήρι. Είχε περάσει όλη τη ζωή της μόνο με τη μητέρα της και τη γιαγιά της στο σπίτι της στο Χοϊμπέριβεγκ πάνω στο Τσίριχμπεργκ. Το καλοκαίρι πήγαιναν οι τρεις τους στην Τοσκάνη, τον χειμώνα πήγαιναν για σκι στο Βάλις. Έκανε μαθήματα κλασικού μπαλέτου και έπαιζε τένις και αργότερα της επέτρεπαν να περνάει τα καλοκαιρινά απογεύματα με την παρέα της στην πλαζ Μίτενκε. Καλά περνούσε, ναι, αλλά δίχως πατέρα. Για τον πατέρα της, αν καμιά φορά αναφερόταν σ' αυτόν, η μητέρα της μιλούσε μόνο με περιφρόνηση. Τις είχε παρατήσει και τις δύο, αυτό ήταν κάτι που η Φιόνα το είχε εμπεδώσει. Όταν ήταν μικρή, νόμιζε ότι είχε φύγει εξαιτίας της. Κάποια στιγμή έμαθε ότι δεν είχε πληρώσει

ποτέ διατροφή. «Αυτός ο απαίσιος Ούννος! Η μητέρα σου ασφαλώς δεν καταδεχόταν να πάρει λεφτά από αυτόν», είχε πει μια φορά η γιαγιά της, «κι εξάλλου», είπε μασημένα, «ο τύπος ήταν αλλόκοτος». Όταν η Φιόνα άκουσε αυτό το σχόλιο, έμαθε ότι ο πατέρας της ήταν Γερμανός.

Το τραμ σταμάτησε στη στάση Φλούντερενερ Κίρχε, η Φιόνα κατέβηκε και περίμενε μαζί με μια ομάδα Γιαπωνέζων τουριστών το τραμ της γραμμής 5, το οποίο πήγαινε μέχρι κάτω στο Μπελβιού. Έπιασε μια θέση στο παράθυρο στο μέσο του βαγονιού, το οποίο, σήμερα Κυριακή, ήταν μισογεμάτο. Η Φιόνα είχε πληκτρολογήσει το όνομα «Φέρντιναντ Φίσερ» στο Google και βγήκαν μερικές εκατοντάδες αποτελέσματα. Καθώς δεν είχε ιδέα πού ζούσε, ποια ήταν η όψη του και το επάγγελμά του, τα παράτησε γρήγορα. Τελικά έστειλε στον πατέρα της ένα SMS, που της πήρε πολλή ώρα να το διατυπώσει προσεκτικά. Ξαφνιάστηκε όταν αυτός που είχε εξαφανιστεί αθόρυβα απ' τη ζωή της πριν από είκοσι χρόνια απάντησε μετά από μόλις μία ώρα και συμφώνησε να συναντηθεί μαζί της. Ήταν ανάγκη να της ζητήσει να συναντηθούν στις 12 η ώρα στο Καφέ Οντεόν στο Λίματκε! Η Φιόνα θα προτιμούσε ένα πιο ήσυχο μέρος, γιατί είχε τόσο πολλές ερωτήσεις που ήθελε να του κάνει. Που έπρεπε να του κάνει. Τελικά, εκτός από αυτόν δεν είχε κανέναν άλλον στον κόσμο.

Το γαλανόλευκο τραμ πέρασε μπροστά από την πανεπιστημιακή κλινική βροντώντας υπόκωφα. Τρεις στάσεις αργότερα, στο Μπελβιού, η Φιόνα κατέβηκε, κρέμασε στον ώμο της το μικρό μπλε σακίδιο, διέσχισε κάθετα τον δρόμο και πέρασε απέναντι. Όταν μπήκε στο καφέ ένωσε ένα σφίξιμο στο στομάχι από την ένταση. Αισθάνθηκε στο πρόσωπό της τον πηχτό αέρα, μύριζε υγρό μάλλινο, φρέσκο καφέ και σκόρδο. Όλες οι θέσεις στο μπαρ ήταν πιασμένες, όπως και τα περισσότερα τραπέζια. Η Φιόνα άνοιξε δρόμο στο πλήθος και κοίταξε γύρω της διερευνητικά. Πίσω πίσω, στη γωνιά δίπλα σε έναν γάντζο από τον οποίο κρέμονταν εφημερίδες στερεωμένες σε ξύλινες τσιμπίδες,

υπήρχε ένα ελεύθερο τραπέζι. Το είχε εντοπίσει και ένα ζευγαράκι τουρίστες, όμως η Φιόνα ήταν πιο γρήγορη. Δώδεκα παρά δέκα. Ήθελε οπωσδήποτε να είναι εκεί λίγο νωρίτερα για να μελετήσει με την ησυχία της όλους τους άντρες που θα έμπαιναν στο Καφέ. Μπορεί να την αναγνώριζε εκείνος... παρόλο που δεν είχε την παραμικρή ομοιότητα με τη μητέρα της. Η μαμά ήταν καστανομάλλα, κοντή και στρουμπουλή, πριν μείνει πετσί και κόκαλο από τον καρκίνο και τις αμέτρητες χημειοθεραπείες. Η Φιόνα έστρεψε το βλέμμα της στον καθρέφτη που κάλυπτε τον τοίχο και αντίκρισε μια χλωμή νεαρή γυναίκα με μακριά σκουρόξανθα μαλλιά και μεγάλα γαλάζια μάτια, της οποίας το πρόσωπο ήταν πολύ οστεώδες για πεις ότι ήταν πράγματι όμορφη. Έδειχνε αποκαμωμένη. Και έτσι ένιωθε επίσης. Αποκαμωμένη και άδεια και αδύναμη. Η μακροχρόνια αρρώστια της μαμάς δεν είχε περάσει δίχως να αφήσει τα ίχνη της και σ' αυτή την ίδια. Ζύγιζε μόλις 51 κιλά με ύψος 1,76, έπλεε μέσα στα ρούχα της. Η μαμά είχε αρνηθεί να μπει σε ξενώνα νοσηλευτικής φροντίδας και η Φιόνα είχε αναλάβει να την περιθάλψει μέχρι να της βγει η τελευταία ανάσα. Ακόμη και τις σύντομες διαδρομές μέχρι το σουπερμάρκετ ή το φαρμακείο τις έβλεπε σαν λύτρωση και αμέσως βασανιζόταν από τύψεις αν κατάφερνε να πει στα γρήγορα έναν καπουτσίνο ή αν έτρωγε ένα παγωτό.

«Γεια!» Ένας νεαρός σερβιτόρος με σκούρα μαλλιά στάθηκε μπροστά στο τραπέζι της. «Τι να σας φέρω;»

Η Φιόνα βγήκε απότομα από τις σκέψεις της και τον κοίταξε απορημένη.

«Ε... όχι... περιμένω κάποιον», ψέλλισε. Έριξε μια ματιά στο κινητό της. Δώδεκα ακριβώς. Το καφέ ήταν φίσκα, γινόταν μεγάλη βαβούρα. Η Φιόνα είχε ξεσυνηθίσει τη φασαρία και τον πολύ κόσμο. Θα προτιμούσε να σηκωθεί και να φύγει από κει να βγει έξω στον καθαρό αέρα, και είχε την ελπίδα ότι αυτός δεν θα ερχόταν πια. Εκείνη τη στιγμή όμως κάποιος πλησίασε στο τραπέζι. Όταν αντίκρισε την όψη του η Φιόνα, ένιωσε ένα

τσιμπήματα απογοήτευσης. Δεν περίμενε βέβαια να δει τον Τζορτζ Κλούνεϊ, ούτε όμως αυτόν τον πρησμένο άντρα, γύρω στα πενήντα πέντε, με τα αραιά καστανά μαλλιά, γκρίζα στους κροτάφους, ένα άτομο πρόσωπο του συρμού και καστανά μάτια πίσω από τους φακούς των γυαλιών με χρυσό σκελετό. Τα ρούχα του φαίνονταν ακριβά, όπως και το ρολόι που φορούσε στον καρπό.

«Είμαι ο Φέρντιναντ Φίσερ. Είστε η Φιόνα;» ρώτησε και με αυτόν τον τυπικό τρόπο δημιούργησε μια απόσταση που αποθάρρυνε τη Φιόνα.

«Ναι.» Χαμογέλασε βεβιασμένα και σηκώθηκε. Το χέρι του ήταν σαν φόφιο ψάρι και η Φιόνα έπιασε τον εαυτό της να προσπαθεί να σκουπίσει στα κυρτά την παλάμη της στο τζιν της όταν κάθισε πάλι στη θέση της. «Σ' ευχαριστώ που ήρθες.»

Άχαρη εισαγωγή.

«Ευχαρίστησή μου!» Την περιεργάστηκε με αδιάκριτο τρόπο, έτσι που η Φιόνα άρχισε να νιώθει άβολα. «Είστε... Ε... έγινες μια όμορφη γυναίκα. Μου θυμίζεις την Ούμα Θέρμαν στα νιάτα της.»

Η Φιόνα ένιωσε να της ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι και χαμήλωσε το βλέμμα της αμήχανα. Ευτυχώς εκείνη τη στιγμή επέστρεψε ο σερβιτόρος και την έβγαλε από την υποχρέωση να δώσει μια απάντηση. Παρατήρησε ότι ο πατέρας της δεν έριξε ούτε μια ματιά στον κατάλογο για να παραγγείλει το κλασικό μοσχαρίσιο ταρτάρ και μία βαρελίσια Φέλντσλεσεν· η ίδια πήρε ένα τοστ τυρί ζαμπόν, το φτηνότερο πράγμα στον κατάλογο, και έναν χυμό μήλου με ανθρακούχο μεταλλικό νερό. Έπιασαν την κουβέντα μέχρι να έρθουν τα ποτά και το φαγητό. Η Φιόνα τού είπε ότι πριν από τρία χρόνια έδωσε με επιτυχία τις απολυτήριες εξετάσεις της στο Φυσικομαθηματικό Γυμνάσιο Ρέμιμπιλ και άρχισε να σπουδάζει μαθηματικά στο Πανεπιστήμιο του Φρίμπουργκ, όμως ύστερα αρρώστησε η μαμά και οι σπουδές της μπήκαν στον πάγο επ' αόριστον. Αυτό που δεν του είπε ήταν ότι είχε τσακωθεί με τον Σίλβαν γι' αυτόν τον λόγο. Νόμιζε ότι εκείνη θα γινόταν γρήγορα καλά, όμως δεν είχαν έρθει έτσι τα

πράγματα και πέρασε τα τρία τελευταία χρόνια φροντίζοντας την ανιάτα άρρωστη μητέρα της. Την άκουσε με προσοχή, τη συλλυπήθηκε δίχως να δείξει αισθήματα γνήσιας συμπόνιας και ρώτησε αν η γιαγιά της ζούσε ακόμη κι αν έμενε, όπως πάντα, στο σπίτι της στο Φλούντερν. Η παραγγελία τους ήρθε σχετικά γρήγορα, ο πατέρας της έχωσε τη λινή λευκή πετσέτα στο κολάρο του και άρχισε να τρώει με όρεξη. Η Φιόνα έπιασε το μαχαίροπίρουνό και έκοψε διστακτικά μια γωνιά απ' το τοστ. Μόλις πριν λίγο πεινούσε, όμως τώρα της είχε κοπεί η όρεξη.

«Έρχεσαι... συχνά εδώ;» τον ρώτησε. Ένιωθε περίεργα ν' απευθύνεται σε έναν άγνωστο στον ενικό.

«Δυο τρεις φορές τη βδομάδα», απάντησε αυτός μασουλώντας. «Εργάζομαι στην απέναντι πλευρά του Λίματ. Είμαι οικονομικός ελεγκτής.»

«Αχ! Σοβαρά;» Η Φιόνα δεν μπόρεσε να κρύψει την έκπληξή της. Ο γνωστός εκείνος πόνος που βίωνε στα παιδικά της χρόνια τη χτύπησε απροειδοποίητα κατάστηθα. Ο πατέρας της εργαζόταν στη Ζυρίχη! Ίσως, όχι –εκατό τοις εκατό οι δρόμοι τους είχαν διασταυρωθεί, η Ζυρίχη ήταν μικρή πόλη! Τότε γιατί δεν είχε επικοινωνήσει μαζί της όλα αυτά τα χρόνια και δεν είχε επιδιώξει να τη συναντήσει; Γιατί έπρεπε να μεγαλώσει κουβαλώντας το στίγμα του παιδιού αγνώστου πατρός; Και ως οικονομικός ελεγκτής κέρδιζε σίγουρα αρκετά για να μπορεί τουλάχιστον να πληρώνει διατροφή, κι ας μην ήθελε να τη βλέπει! Τα ήξερε η μαμά όλα αυτά;

«Μένουμε στην άλλη πλευρά της λίμνης, στο Βέντενσβιλ», πέταξε ο Φέρντιναντ Φίσερ έτσι τυχαία και πήρε με το πιρούνι του μια γερή δόση ταρτάρ. «Ο άντρας μου κι εγώ αγοράσαμε εκεί ένα σπίτι πριν από μερικά χρόνια.»

Η Φιόνα τον κοίταξε εμβρόντητη, σαν να είχε φάει γροθιά στο στομάχι. Ο άντρας μου κι εγώ... Για μια στιγμή αμφέβαλε αν απέναντί της καθόταν ο σωστός Φέρντιναντ Φίσερ. Μήπως είχε κάνει λάθος; Όμως όχι, πρέπει να ήταν αυτός, αλλιώς πώς θα

ήξερε για τη γιαγιά της και το σπίτι; Όταν ο πατέρας της αντιλήφθηκε την αμηχανία της, το χαμόγελο έσβησε από τα χείλη του.

«Μη μου πεις ότι...» άρχισε με φανερή δυσαρέσκεια, στάματησε κουνώντας πέρα δώθε το κεφάλι του και ακούμπησε το μαχαίροπίρουνο στο τραπέζι. Την κοίταξε προσεκτικά. «Όχι. Θεέ μου. Όντως δεν ξέρεις τίποτε.» Τώρα έδειχνε αυτός σαστισμένος. «Έπρεπε να το περιμένω ότι δεν σου...» Βουβάθηκε και ξαφνικά φάνηκε σαν να μην ήξερε τι έπρεπε να πει.

«Τι είναι αυτό που δεν ξέρω; Και τι είναι αυτό που εσύ έπρεπε να περιμένεις;» Η Φιόνα πάλευε με τα δάκρυα και μισούσε τον εαυτό της που δεν μπορούσε να κρατήσει την ψυχραιμία της. Ότι ο χαμένος πατέρας μου είναι μια αδερφή που όλα αυτά τα χρόνια ζούσε σε απόσταση μικρότερη από πέντε χιλιόμετρα από δω και παρ' όλα αυτά δεν θέλησε ποτέ να με δει; Η φωνή της έτρεμε. «Αυτός ήταν ο λόγος που δεν πλήρωσες ποτέ διατροφή και δεν ήρθες ποτέ να με δεις; Αισθανόσουν για μένα... ντροπή; Ντρεπόσουν να πεις στον άντρα σου ότι έχεις παιδί;»

Την τελευταία φράση την είπε τόσο δυνατά, που οι πελάτες στα γειτονικά τραπέζια έστρεψαν τα κεφάλια τους με περιέργεια, όμως εκείνη δεν το αντιλήφθηκε.

«Φιόνα, σε παρακαλώ!» Ο άνθρωπος που θεωρούσε ότι ήταν ο πατέρας της έβρισκε όλη αυτή την κατάσταση εξαιρετικά δυσάρεστη. Άπλωσε καθησυχαστικά το χέρι του, όμως εκείνη τραβήχτηκε μακριά του. «Τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά!»

«Δεν θέλω ν' ακούσω τίποτα! Λυπάμαι που επικοινωνήσα μαζί σου!» Τυφλωμένη από τα δάκρυα μάζεψε τα πράγματά της, έχωσε το κινητό της στο σακίδιο και άρπαξε το μπουφάν της. Δεν άντεχε λεπτό παραπάνω! Έπρεπε να βγει έξω, στον καθαρό αέρα.

«Περίμενε, Φιόνα!» την παρακάλεσε ο Φέρντιναντ Φίσερ επίμονα και μισοσηκώθηκε με την πετσέτα ακόμη στο κολάρο του. «Πρέπει να μάθεις την αλήθεια, αφού δεν σου την είπε εκείνη! Δεν είμαι ο πατέρας σου! Ούτε η Κριστίνε ήταν η μητέρα σου!»

1η ημέρα

Τρίτη, 18 Απριλίου 2017

Η αστυνόμος Πία Ζάντερ καθόταν στο τελευταίο σκαλοπάτι και έδενε τα αθλητικά της παπούτσια. Όταν προσπάθησε να σηκωθεί, εκείνος ο γνωστός πλέον οξύς πόνος ανάμεσα στον τέταρτο και τον πέμπτο οσφυϊκό σπόνδυλο διέτρεξε όλη της τη ραχοκοκαλιά και εκείνη σωριάστηκε πίσω με ένα πνιχτό βογκητό. Πριν στηριχτεί από την κουπαστή της σκάλας για να ανασηκωθεί σαν καμιά γριά γυναίκα έστησε αυτή στους θορύβους που έρχονταν από την κουζίνα. Δεν ήταν ανάγκη να γίνει ο Κρίστοφ μάρτυρας αυτής της ταπεινωτικής προσπάθειας. Η Πία τέντωσε προσεκτικά την πλάτη της και ο πόνος υποχώρησε. Σε λίγες εβδομάδες θα γινόταν πενήντα και, παρόλο που ουσιαστικά δεν αισθανόταν και τόσο γριά, το σώμα της έπαιρνε την εκδίκησή του για τις δοκιμασίες στις οποίες το είχε υποβάλει στο παρελθόν. Αυτός ήταν ένας από τους λόγους που τον Ιανουάριο είχαν αποφασίσει από κοινού με τον Κρίστοφ να πουλήσουν το Μπίρκενχοφ. Ο πραγματικός λόγος, ωστόσο, ήταν ότι δεν ένιωθε πια άνετα στο αγρόκτημα. Τους είχαν διαρρήξει ήδη δύο φορές, η τελευταία ήταν τον περασμένο Νοέμβριο, την ώρα που βρισκόταν μόνη της στο σπίτι. Ήταν ευτυχής σύμπτωση το γεγονός ότι αυτοί που είχαν αγοράσει με δόσεις το σπίτι του Κρίστοφ στο Μπαντ Ζόντεν πριν από μερικά χρόνια ήθελαν να μετακομίσουν από την περιοχή της Ρηνανίας και ζήτησαν να λύσουν το συμβόλαιο, κάτι που ο Κρίστοφ αποδέχτηκε ευχαρίστως. Η απόφαση να πουλήσουν το Μπίρκενχοφ στενοχώρησε την Πία λιγότερο απ' όσο εί-

χε φοβηθεί. Τα άλογα και τα σκυλιά τους είχαν πεθάνει όλα το ένα μετά το άλλο, μόνο μια γάτα είχε μείνει, η οποία μετακόμισε μαζί τους. Δεν ήταν δύσκολο να βρουν αγοραστή για το αγρόκτημα, είχαν μάλιστα πολλές επιλογές, και τελικά το πούλησαν στον πλειοδότη, έναν Τούρκο κηποτέχνη. Την περασμένη Πέμπτη η Πία είχε πάρει μια ηλεκτρονική επιστολή από τον συμβολαιογράφο ότι το ποσό της συμφωνίας είχε κατατεθεί στο ακέραιο στον τραπεζικό λογαριασμό του συμβολαιογραφείου Άντερ, έτσι που η παράδοση των κλειδιών θα γινόταν, σύμφωνα με το πρόγραμμα, αύριο στις έξι το απόγευμα.

Όταν μπήκε η Πία στην κουζίνα, ο Κρίστοφ καθόταν στον πάγκο με μια κούπα καφέ στο χέρι, βυθισμένος στην ανάγνωση της εφημερίδας του, την οποία είχε απλώσει μπροστά του. Η ασπρόμαυρη γάτα είχε βολευτεί στον γωνιακό καναπέ και παρακολουθούσε κάθε του κίνηση από το ανεξιχνίαστο βάθος των πράσινων ματιών της.

«Λοιπόν, πώς πάει η πλάτη σου μετά το χτεσινό κουβάλημα των χαρτόκουτων;» Έριξε στην Πία ένα εξεταστικό βλέμμα πάνω από τον σκελετό των γυαλιών πρεσβυωπίας.

«Όλα τέλεια», του είπε ψέματα και του έδωσε ένα φιλί. «Είμαι σε φόρμα, σαν αθλήτρια της ενόργανης.»

«Αλήθεια; Στριφογύριζες στο κρεβάτι όλη τη νύχτα.»

«Ε, δεν είμαστε πια εικοσάρηδες.» Η Πία πήρε μια κούπα του καφέ, την τοποθέτησε κάτω από τη μηχανή και πάτησε το κουμπί Caffé Crema. «Πάντως κοιμήθηκα πολύ καλά.»

Και δεν έλεγε ψέματα. Ύστερα από δώδεκα χρόνια ακριβώς δίπλα σε έναν από τους πλέον πολυσύχναστους αυτοκινητόδρομους της Γερμανίας η απουσία του συνεχούς θορύβου ήταν απίστευτα ευχάριστη. Ο Κρίστοφ ήταν ευτυχισμένος που είχε επιστρέψει πάλι στο σπίτι στο οποίο είχε ζήσει είκοσι ολόκληρα χρόνια. Η νεότερη κόρη του η Αντόνια, με τον σύζυγό της τον Λούκα και τα δύο τους παιδιά έμεναν δυο τρία σπίτια πιο πέρα. Οι μετασκευές και οι εργασίες εκσυγχρονισμού είχαν κρα-

τήσει τρεις μήνες και τη Μεγάλη Εβδομάδα είχαν πάρει άδεια για να πακετάρουν το νοικοκυριό τους και να μετακομίσουν από το αγρόκτημα. Ο νέος ιδιοκτήτης είχε αγοράσει όλο τον εξοπλισμό, το τρακτέρ, την καρότσα για την κοπριά, το τρέιλερ για τα άλογα, ακόμη και το παμπάλαιο τζιπ της Πία, πράγμα που ήταν τεράστια ανακούφιση. Τη Μεγάλη Πέμπτη ήρθε στις οκτώ το φορτηγό για τα έπιπλα και μέσα σε δύο ώρες οι μεταφορείς είχαν φορτώσει τα πάντα. Όταν κλείδωσε πίσω της την πύλη του αγροκτήματος, η Πία, αντί να νιώσει θλίψη, ένιωσε ανακούφιση. Είχε έρθει η ώρα να ανοίξει ένα νέο κεφάλαιο στη ζωή της, ακριβώς όπως τότε, πριν από δώδεκα χρόνια, όταν είχε αγοράσει το Μπίρκενχοφ μετά τον χωρισμό της από τον Χένινγκ και είχε πέσει με τα μούτρα στη δουλειά.

Η Πία ήπιε μία γουλιά ζεστό καφέ και ξεφύλλισε τις σελίδες με τα τοπικά νέα στη *Χέχστερ Κράισμπλατ*, τις οποίες είχε διαβάσει ήδη ο Κρίστοφ. Έριξε μια γρήγορη ματιά στα άρθρα και, ως συνήθως, στις αγγελίες θανάτου στην τελευταία σελίδα.

«Ξέρεις κάτι», είπε στον άντρα της, «στο μπάνιο πριν από λίγο σκεφτόμουν πόσο πολύ μου έχουν λείψει οι φανοστάτες στους δρόμους, οι γείτονες, το χτύπημα της καμπάνας, τα καταστήματα και τα εστιατόρια σε απόσταση αναπνοής. Είναι πολύ κακό που δεν νιώθω καμιά νοσταλγία για το Μπίρκενχοφ;»

«Καθόλου», απάντησε ο Κρίστοφ. «Περάσαμε όμορφα χρόνια εκεί, τώρα κοιτάζουμε μπροστά. Μόνο όποιος είναι πάντα πρόθυμος να τα παρατήσει όλα και να ταξιδέψει δραπετεύει από την παραλυτική συνήθεια. Κάτι ήξερε ο Χέρμαν Έσσε.»

Η Πία χαμογέλασε. Ο Κρίστοφ έβαζε τα πράγματα πάντα στη σωστή τους διάσταση. Ήπιε τον καφέ της και έβαλε την κούπα στο πλυντήριο.

«Τα λέμε το βράδυ», είπε, άρπαξε το μπουφάν και την τσάντα της, χαιρέτησε με ένα νεύμα τη γάτα και ξεκίνησε πρώτη φορά από το καινούριο σπίτι για τη δουλειά.

* * *

Στο K11 τα πράγματα ήταν σχετικά ήσυχα. Σύμφωνα με το πρόγραμμα, η Κάτριν Φάχινγκερ και ο Τζεμ Αλτουνάι ήταν σε άδεια και ο προϊστάμενος του τμήματος, ο αστυνόμος Όλιβερ φον Μπόντενσταϊν, είχε ακόμη τρεις ημέρες ρεπό, βέβαια δεν είχε απομακρυνθεί από την έδρα του και ήταν σε επιφυλακή. Μόνο οι υπαστυνόμοι Ταρίκ Ομάρι και Κάι Όστερμαν ήταν στη θέση τους στην υπηρεσία. Ο τελευταίος έτρωγε ένα ντόνατ με κανέλα και τη χαιρέτησε με ένα νεύμα, όταν η Πία μπήκε στο γραφείο που μοιραζόταν μαζί του.

«Ελπίζω να πέρασες καλά το Πάσχα», είπε μασουλώντας.

Η Πία δεν γνώριζε κανέναν άλλο που να τρώει τέτοιες ποσότητες δίχως να παχαίνει, παρά το μειονέκτημα της αναπηρίας του, που δεν του επέτρεπε να αθλείται, όπως θα έκανε κάθε άλλος άνθρωπος ο οποίος θα έπαιρνε τόσες θερμίδες για να παχαίνει αδύνατος.

«Κι εγώ ελπίζω να πέρασες καλά.» Έβγαλε από το σακιδιό της τρία κουτιά σοκολατάκια και έναν σοκολατένιο λαγό και τα άφησε όλα πάνω στο γραφείο του Κάι. «Καλό Πάσχα, εκ των υστέρων!»

«Ω, σ' ευχαριστώ!»

«Καλύτερα να τα φας εσύ αυτά τα πράγματα παρά εγώ.» Η Πία του έκλεισε το μάτι. «Σ' εμένα τώρα κάθε παραπανίσιο γραμμάριο μαζεύεται στους γοφούς.»

Παλιά, όταν μοιραζόταν τον ίδιο χώρο με την Πία και τον Φρανκ Μπένκε, ο Κάι Όστερμαν αρκούνταν σε ένα και μοναδικό γραφείο, όμως από τότε που έφυγε ο Μπένκε και η Πία κατά την απουσία του Μπόντενσταϊν μετακόμισε στο γραφείο του προϊσταμένου είχε διαμορφώσει τον εργασιακό του χώρο με τρία γραφεία σε σχήμα Πι, ο οποίος έτσι όπως ήταν με τις τέσσερις οθόνες και τα πολλά πληκτρολόγια έμοιαζε λίγο με την αίθουσα χρηματοοικονομικών συναλλαγών μιας μεγάλης τράπεζας. Δεν τον είχε ρωτήσει ποτέ πώς κατάφερε να εξασφαλίσει κονδύλια από τη διευθύντρια δόκτορα Ένγκελ για να στήσει την

τεχνολογική του υποδομή, πάντως το πιο πιθανό είναι ότι δεν θα της έλεγε τίποτα.

«Πέρασες καλά στις διακοπές;» Ο Κάι παράχωσε τα δωράκια σε ένα συρτάρι, το οποίο ήταν πάντα γεμάτο με προμήθειες για μασούλημα. Οι εποχές που κυκλοφορούσε με φόρμες, φθαρμένα βαμβακερά μπλουζάκια και μια λιγδωμένη αλογοουρά είχαν παρέλθει ανεπιστρεπτί. Από τότε που έκανε σχέση με μια κοπέλα άρχισε να προσέχει πολύ την εμφάνισή του. Σήμερα είχε στρώσει με τζελ τα κοντοκουρεμένα μαλλιά του και φορούσε ένα στενό σκούρο μπλε τζιν με κατάλευκο πουκάμισο και γιλέκο. Αυτή η μεταμόρφωση είχε ενθαρρύνει τη δόκτορα Νίκολα Ένγκελ, διευθύντρια της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης του Χόφχαϊμ, να καταστήσει στην Πία σαφές, σε μια εμπιστευτική κουβέντα μεταξύ τους, ότι περίμενε κι από αυτήν, ως προσωρινή προϊσταμένη του τμήματος, να υιοθετήσει έναν πιο κατάλληλο ενδυματολογικό κώδικα, και εκτός αυτού ήταν μάλλον πολύ μεγάλη πια για να φοράει τζιν, φούτερ με κουκούλα και αθλητικά παπούτσια. Η Πία το εξέλαβε ως επίπληξη και απάντησε οργισμένη ότι θα συνέχιζε να ντύνεται όπως της έκανε κέφι –και αυτό έκανε. Έκτοτε όμως, κάθε πρωί την ώρα που ντυνόταν, ο νους της πήγαινε σ' αυτή την κουβέντα και ένιωθε άβολα, παρόλο που πέρσι είχε αρνηθεί και πάλι να αναλάβει τη διεύθυνση του τμήματος για χάρη του πρώην και νυν προϊσταμένου της, του Όλιβερ φον Μπόντενσταϊν. Ασφαλώς αυτό το περιστατικό θα απασχολούσε την Πία λιγότερο αν η δόκτωρ Ένγκελ ήταν απλώς προϊσταμένη της, όμως εδώ και πέντε χρόνια ήταν και σύντροφος της Κιμ, της νεότερης αδερφής της, κάτι σαν κουνιάδα της δηλαδή, και καθώς είχε εμπλέξει ανενδοίαστα και την Κιμ στην υπόθεση, η οποία πήρε το μέρος της, αυτό οδήγησε την αδερφική σχέση σε ρήξη.

«Κάναμε τη μετακόμιση», φρεσκάρισε η Πία τη μνήμη του συναδέλφου της. Κάθισε στην καρέκλα του γραφείου της, άνοιξε το συρτάρι και έφαξε να βρει ένα κουτί Ibuprofen που φύλαγε

πάντα εκεί μέσα. «Για ξεκούραση βέβαια ούτε λόγος. Εδώ πώς πάνε τα πράγματα;»

«Την περασμένη εβδομάδα σχεδόν νέκτρα», απάντησε ο Κάι. «Ο Ταρίκ είναι στον εισαγγελέα πρωτοδικών στη Φρανκφούρτη. Ένας άνθρωπος έχασε τη ζωή του χτες βράδυ κατά τη διάρκεια συμπλοκής με μαχαίρια στη δομή φιλοξενίας προσφύγων στο Φλέρσχαϊμ.»

«Έχουμε τον δράστη;»

«Ναι, ένας Μαροκινός, του οποίου η αίτηση για άσυλο είχε απορριφθεί. Συνελήφθη μία ώρα μετά το περιστατικό σε σταθμό του ηλεκτρικού. Ομολόγησε την ενοχή του.»

Ο ανθυπαστυνόμος Ταρίκ Ομάρι, ο οποίος ανήκε στην ομάδα του K11 εδώ και τρία χρόνια, μιλούσε άπταιστα αραβικά και δεν είχε ανάγκη από διερμηνέα όταν έρχονταν αντιμέτωποι με εγκληματικές πράξεις σε δομές φιλοξενίας προσφύγων, κάτι που δυστυχώς συνέβαινε όλο και συχνότερα τον τελευταίο καιρό.

«Άφσογα!» Η Πία είχε βρει τα χάπια και έβγαλε ένα από τη συσκευασία κυψέλης. «Έχει έρθει η Ένγκελ;»

«Νομίζω ναι. Τουλάχιστον το αυτοκίνητό της το είδα πριν από λίγο στο πάρκινγκ.»

Η Πία άνοιξε τον υπολογιστή της, έλεγξε την ηλεκτρονική αλληλογραφία της τελευταίας εβδομάδας. Κάποια αιτήματα που δεν αφορούσαν την υπηρεσία, ένα Doodle για τη συνταξιοδότηση κάποιου συναδέλφου, μια εγκύκλιος του αρχηγού του σώματος, ο οποίος υπενθύμιζε ακόμη μια φορά ότι για την ενδοεπικοινωνία έπρεπε να χρησιμοποιούνται αποκλειστικά τα υπηρεσιακά Blackberry και όχι άλλοι μη ασφαλείς πάροχοι. Τίποτα πραγματικά επείγον. Είχε απλώσει το χέρι της να πιάσει τη στοίβα με τις επιστολές που ήταν τοποθετημένη πάνω στους φακέλους, όταν χτύπησε το τηλέφωνο στο γραφείο της.

«Γεια σου, Πία», άκουσε τη φωνή του αξιωματικού υπηρεσίας. «Έχω κάτι για σας. Πριν από λίγο πήραμε μια καταγγελία

ότι η σωρός ενός άντρα βρέθηκε σε ένα σπίτι στο Μάμολσχαϊν. Ένα περιπολικό είναι ήδη καθ' οδόν.»

«Ποιος βρήκε το πτώμα;» ρώτησε η Πία.

«Η κοπέλα που διανέμει τις εφημερίδες. Της φάνηκε περίεργο που το γραμματοκιβώτιο ήταν γεμάτο και έριξε μια ματιά απ' το παράθυρο. Πρέπει να έχει περάσει κάμποσος καιρός που πέθανε.»

«Εντάξει.» Η Πία άφησε τις επιστολές στην άκρη. «Φεύγω για εκεί. Έχεις τη διεύθυνση;»

Σημείωσε οδό και αριθμό, ευχαρίστησε τον συνάδελφο και σηκώθηκε.

«Πρέπει να πάω στο Μάμολσχαϊν», είπε στον Κάι. «Απ' ό,τι φαίνεται, έχουμε ένα πτώμα σε ιδιωτική κατοικία.»

«Να τηλεφωνήσω στον Ταρίκ και να τον στείλω κι αυτόν εκεί;»

«Μπα, άσ' το.» Η Πία πήρε την τσάντα της. «Θα ρίξω πρώτα μια ματιά και θα ειδοποιήσω.»

Ο αστυνόμος Όλιβερ φον Μπόντενσταϊν είχε περάσει το πρωινό του ελέγχοντας ακόμη μια φορά τις λεπτομέρειες της αυριανής του κατάθεσης ως μάρτυρα σε δίκη για ανθρωποκτονία ενώπιον του Μεικτού Ορκωτού Δικαστηρίου στο Πρωτοδικείο της Φρανκφούρτης. Θα εκδικαζόταν η υπόθεση της από κοινού δολοφονίας της συζύγου ενός πενήνταεξάχρονου από τον ίδιο και τη σαρανταεννιάχρονη φίλη του πριν από είκοσι δύο χρόνια. Το κατηγορητήριο αποδίδει στους δράστες της ανθρωποκτονίας πλεονεξία και άλλα ταπεινά κίνητρα, καθώς η δολοφονηθείσα ήταν ευκατάστατη και η σημερινή σαρανταεννιάχρονη φίλη την εποχή εκείνη ήταν ήδη ερωμένη του συζύγου. Επί είκοσι δύο χρόνια δεν είχαν καταφέρει να αποδείξουν τη συμμετοχή των δύο στη δολοφονία, γιατί η μαρτυρία της φίλης είχε εξασφαλίσει στον σύζυγο ένα ατράνταχτο άλλοθι. Ζούσαν πλουσιοπάροχα με τα χρήματα της νεκρής συζύγου δίχως να μπορεί η αστυνομία να

Best Seller στο
SPIEGEL

ΕΙΧΑΝ ΕΝΑ ΜΥΣΤΙΚΟ. ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ. ΜΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ.

Στην αρχή φαίνεται να είναι μία ακόμη θλιβερή υπόθεση: Κανείς δεν αντιλαμβάνεται ότι ο 84χρονος Τέο Ράιφενρατ, που ζούσε απομονωμένος τα τελευταία είκοσι χρόνια, πέθανε στο σπίτι του πριν από αρκετές ημέρες. Κατά τη διάρκεια όμως της έρευνας, η Πία Ζάντερ και ο Όλιβερ φον Μπόντενσταϊν ανακαλύπτουν στο οικόπεδο του νεκρού τα λείψανα πολλών γυναικών. Ήταν ο Ράιφενρατ ένας αδίστακτος κατά συρροή δολοφόνος που έθαβε τα θύματά του κάτω από το κλουβί του σκύλου; Μαζί με τη σύζυγό του Ρίτα ήταν για πολλά χρόνια ανάδοχοι ορφανών και εγκαταλειμμένων παιδιών, στα οποία εξασφάλιζαν ένα στοργικό σπιτικό περιβάλλον.

Καθώς η Πία και ο Όλιβερ πέφτουν πάνω σε σκοτεινά κεφάλαια της ιστορίας των Ράιφενρατ, εξαφανίζεται ακόμη μια γυναίκα.

Όλες οι γυναίκες έχουν εξαφανιστεί κοντά στην Ημέρα της Μητέρας. Η Πία είναι πεπεισμένη: ο δολοφόνος κυκλοφορεί ακόμη ελεύθερος εκεί έξω, αναζητώντας το επόμενο θύμα του.

Και η πρώτη Κυριακή του Μάη πλησιάζει.

εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-154-6

9 789606 451546